

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Dagmar Nygrínové a soudců JUDr. Jiřího Pally a Mgr. Aleše Roztočila v právní věci žalobkyně: **KILTING Finance s.r.o.**, se sídlem Petrovická 195, Ústí nad Labem, zast. Mgr. Lubomírem Pánikem, advokátem, se sídlem Na Viničních horách 1834/24, Praha 6, proti žalovanému: **Krajský úřad Olomouckého kraje**, se sídlem Jeremenkova 1191/40a, Olomouc, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti usnesení Krajského soudu v Ostravě – pobočka v Olomouci ze dne 18. 8. 2014, č. j. 65 A 25/2014 – 18,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků řízení **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I.

Předcházející řízení a obsah kasační stížnosti

[1] Sdělením ze dne 10. 6. 2014, č. j. KUOK 56359/2014 (dále též „napadené sdělení“), žalovaný informoval žalobkyni, že její podnět k přezkoumání postupu stavebního úřadu Městského úřadu Potštát ve věci odmítnutí návrhu žalobkyně na uzavření veřejnoprávní smlouvy o umístění stavby větrných elektráren na pozemcích v k.ú. Lipná není důvodný. K věci samé žalovaný uvedl, že umístění předmětných staveb větrných elektráren VE 1 a VE 2 bylo navrženo tak, že měly být postaveny nejen ve vymezených „plochách energetických zařízení“, u nichž je přípustné funkční využití větrné elektrárny, související provozní a technická zařízení a stavby a nezbytné přístupové komunikace a odstavné plochy, ale že by rovněž zasahovaly svými částmi i do funkční plochy „zemědělská půda –

orná půda, trvalé travní porosty (louky, pastviny)“. Části, které by nepřipustně zasáhly do funkční plochy zemědělské půdy, byly podstatná část příjezdové obslužné komunikace a polovina plochy, kterou v průměru na pozemku zabírá vrtule větrné elektrárny (jihojihozápadní část). Předmětný záměr větrných elektráren je proto v rozporu s platným územním plánem obce Potštát, posuzovaný záměr je proto v rozporu s ustanovením § 90 písm. a) zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „stavební zákon“). Žalobkyně rovněž pochybila, pokud v návrhu na uzavření veřejnoprávní smlouvy neuvedla všechny osoby, které by byly účastníky územního řízení, protože do příslušného výčtu nezařadila obec Potštát a vlastníky pozemků parc. č. 1686 a 1688 a další účastníky dle ustanovení § 85 odst. 2 písm. b) stavebního zákona, tj. osoby, jejichž vlastnické nebo jiné věcné právo k sousedním stavbám anebo sousedním pozemkům nebo stavbám na nich mohlo být územním rozhodnutím přímo dotčeno. Žalovaný dále vyslovil závěr, že součástí dokumentace a výkresu mělo být i napojení větrných elektráren na elektrickou distribuční síť, což se však v dané věci nestalo. Žalovaný proto konstatoval, že stavební úřad postupoval v souladu se zákonem, pokud návrh veřejnoprávní smlouvy odmítl. Souhlasil však, že některé závěry stavebního úřadu jsou nesrozumitelné, případně nedostatečně odůvodněné, to však nemělo vliv na jeho závěr, že odmítnutí předmětného návrhu bylo důvodné. Za hlavní důvod odmítnutí přitom označil zjištěný nesoulad záměru žalobkyně s územně plánovací dokumentací.

[2] Proti napadenému sdělení se žalobkyně bránila žalobou ze dne 6. 8. 2014, v níž tvrdila, že odmítnutí návrhu na uzavření veřejnoprávní smlouvy o umístění stavby bylo nezákonné, proto podala k žalovanému návrh na přezkum tohoto postupu; návrh podrobně ve své žalobě zrekapitulovala. Poukázala přitom na to, že spisová dokumentace k návrhu nebyla žalovanému předána, tudíž ten se nemohl ke všem jejím námitkám řádně vyjádřit. Ohledně rady závěrů městského úřadu jí nadto nebylo zřejmé, co jí a jejímu návrhu na uzavření veřejnoprávní smlouvy stavební úřad vůbec vytýká. Bylo tudíž nutné, aby žalovaný měl k dispozici příslušnou spisovou dokumentaci. Nesouhlasila přitom se závěry žalovaného, že stavba VE 2 zasahuje mimo vymezené území, připustila, že se jedná pouze o přesah lopatek vrtule ve výšce několika desítek metrů nad zemí, kdy skutečná stavba větrné elektrárny (základová deska) je celou svou plochou umístěna na vymezeném území a je proto v souladu s územním plánem. K výtkám žalovaného ohledně nesprávného vymezení okruhu účastníků řízení žalobkyně vyslovila názor, že obec je reprezentována a zastoupena svým úřadem, z toho důvodu byl v návrhu uveden obecní úřad, nikoli samotná obec. Závěry žalovaného proto žalobkyně považovala v tomto ohledu za projev přepjatého formalismu. Nesouhlasila s názorem, že v návrhu chybí označení dalších účastníků - vlastníků okolních pozemků ve smyslu ustanovení § 85 odst. 2 písm. a) stavebního zákona, jejichž vlastnické nebo jiné věcné právo k sousedním pozemkům nebo stavbám na nich může být územním rozhodnutím nebo veřejnoprávní smlouvou o umístění stavby dotčeno. K tomu žalobkyně uvedla, že vlastníkem dotčených pozemků parc. č. 1686 a 1688, oba k. ú. Lipná, je společnost Roteko Invest a.s., jejíž souhlas se záměrem stavby byl dán a je vymezen v jejím vyjádření. Nesouhlasila dále s tím, že by nebylo zakresleno napojení na elektrickou distribuční síť. Nepřezkoumatelnost napadeného sdělení spatřovala rovněž v tom, že se žalovaný nevyjádřil ke všem námitkám uvedeným v jejím návrhu na provedení přezkumu, a to patrně z toho důvodu, že neměl k dispozici veškerý spisový

pokračování

materiál. Žalobkyně proto navrhovala, aby krajský soud napadené sdělení zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

[3] Krajský soud v Ostravě – pobočka v Olomouci usnesením ze dne 18. 8. 2014, č. j. 65 A 25/2014 – 18, žalobu jako nepřipustnou odmítl. V odůvodnění dospěl k závěru, že v případě podnětu k přezkumu veřejnoprávní smlouvy se nejedná o opravný prostředek, ale o zvláštní prostředek dozorčího práva, který byl svěřen do rukou správních orgánů a na který není právní nárok. V případě, že příslušný správní orgán dojde k závěru, že chybí důvod pro přezkoumání napadeného správního rozhodnutí, a jestliže podnět k zahájení přezkumného řízení učinil jiný subjekt než správní orgán, vyrozumí jej, že neshledal důvod k zahájení přezkumného řízení. O tomto zjištění však podle krajského soudu správní orgán nevydává rozhodnutí, pouze jej sdělí s uvedením důvodů do 30 dnů podateli. Oznámení o nezahájení přezkumného řízení je tedy pouhým sdělením, nikoli rozhodnutím ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s., a je vyloučeno z přezkumu správními soudy. Nad rámec výše uvedeného krajský soud zdůraznil, že žalobkyně chtěla původně se stavebním úřadem uzavřít veřejnoprávní smlouvu o umístění stavby, přičemž stavební úřad její návrh odmítl. Přezkum postupu správního orgánu při uzavírání veřejnoprávní smlouvy však není možný ani podle ustanovení § 94 správního řádu upravujícího přezkumné řízení obecně, neboť tento institut slouží jako mimořádný opravný prostředek pouze k přezkoumání pravomocného rozhodnutí, čímž postup správního orgánu ani odmítnutí návrhu veřejnoprávní smlouvy není. Přezkum není možný ani podle § 165 správního řádu, který upravuje přezkoumání souladu veřejnoprávní smlouvy s právními předpisy. Přezkoumat tedy lze podle názoru soudu pouze uzavřenou veřejnoprávní smlouvu, a nikoli sdělení stavebního úřadu o tom, že návrh smlouvy odmítá. Jestliže absentuje na straně správního orgánu vůle uzavřít veřejnoprávní smlouvu, nemůže být k jejímu uzavření nucen, což vyplývá i z ustanovení § 78a odst. 1 stavebního zákona. Institut veřejnoprávní smlouvy podle § 78a stavebního zákona je institutem umožňujícím nahradit územní rozhodnutí; pokud však k jejímu uzavření nedojde, má žalobkyně podle soudu stále možnost požádat o vydání územního rozhodnutí v územním řízení podle ustanovení § 84 a násl. stavebního zákona. Proti meritornímu rozhodnutí vydanému v tomto řízení pak jsou přípustné jak opravné prostředky podle správního řádu, tak za splnění všech zákonných podmínek i případná soudní ochrana ve správním soudnictví.

[4] Proti usnesení Krajského soudu v Ostravě – pobočka v Olomouci ze dne 18. 8. 2014, č. j. 65 A 25/2014 – 18, se žalobkyně (dále též „stěžovatelka“) bránila kasační stížností ze dne 4. 9. 2014, v níž uvedla, že usnesení napadá z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Vytýkala krajskému soudu závěr, že oznámení o nezahájení přezkumného řízení podle ustanovení § 94 a násl. správního řádu je pouhým sdělením vyloučeným ze soudního přezkumu, neboť to podle ní znamená, že postup správního orgánu nemůže být podroben soudní kontrole. Není možné takto uměle zužovat spektrum přezkoumatelných rozhodnutí, resp. vyloučit z přezkumu postup správních orgánů. Zdůraznila, že veřejnoprávní smlouvu lze přezkoumat z moci úřední, když k takovému přezkumu může být dán podnět ze strany účastníka smlouvy. V posuzovaném případě k takovému podnětu ze strany stěžovatelky došlo, neboť stěžovatelka navrhla přezkum postupu stavebního úřadu žalovanému. Napadené sdělení žalovaného je proto podle stěžovatelky rozhodnutím podle § 65 odst. 1 s. ř. s., neboť

významným způsobem zasahuje do jejich práv a povinností. Neexistence možnosti obrany proti rozhodnutí stavebního úřadu o tom, že neuzavře veřejnoprávní smlouvu se stěžovatelkou, která splnila všechny zákonné předpoklady pro její uzavření, je neakceptovatelná. Souhlas s názorem krajského soudu by v neposlední řadě mohl vést k vyloučení soudního přezkumu různých aktů správních orgánů, pokud by nebyly výslovně označeny jako rozhodnutí, což považuje stěžovatelka za nepřipustné. Stěžovatelka proto navrhovala, aby Nejvyšší správní soud usnesení krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[5] Žalovaný se ke kasační stížnosti stěžovatelky vyjádřil podáním ze dne 10. 10. 2014, v němž setrval na svých závěrech obsažených v napadeném sdělení, že na stavbu větrných elektráren VE 1 a VE 2 nemohla být uzavřena veřejnoprávní smlouva. Institut veřejnoprávní smlouvy podle § 78a stavebního zákona je institutem umožňujícím nahradit územní rozhodnutí. Pokud však k jejímu uzavření nedojde, má stěžovatelka stále možnost požádat o vydání územního rozhodnutí (§ 77 stavebního zákona) v územním řízení podle ustanovení § 84 a násl. stavebního zákona. S ohledem na judikaturu Nejvyššího správního soudu dovozoval, že oznámení o nezahájení přezkumného řízení podle ustanovení § 94 správního řádu je pouhým sdělením, které je vyloučeno z přezkoumání správním soudem. Souhlasil přitom s názorem krajského soudu, že přezkum postupu správního orgánu při úvahách o případném uzavírání veřejnoprávní smlouvy není možný ani podle ustanovení § 94 správního řádu, ani podle § 165 správního řádu. Z výkladu zákona totiž žalovanému vyplývá, že je přípustný přezkum pouze veřejnoprávní smlouvy již uzavřené, nikoli sdělení stavebního úřadu o tom, že návrh smlouvy odmítá. Pokud chybí vůle správního orgánu k uzavření veřejnoprávní smlouvy, nemůže být k jejímu uzavření nucen, neboť to odpovídá i dikci ustanovení § 78a odst. 1 stavebního zákona. Jestliže k uzavření veřejnoprávní smlouvy nedojde, má stěžovatelka stále možnost požádat o vydání územního rozhodnutí, přičemž v takovém případě bude mít garantována příslušná procesní práva, včetně možnosti podat řádný opravný prostředek. Žalovaný proto navrhoval, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl.

II.

Posouzení kasační stížnosti

[6] Stěžovatelka je osobou oprávněnou k podání kasační stížnosti, neboť byla účastníkem řízení, z něhož napadené usnesení Krajského soudu v Ostravě – pobočka v Olomouci vzešlo (ustanovení § 102 s. ř. s.), kasační stížnost je včasná (ustanovení § 106 odst. 2 s. ř. s.) a přípustná, neboť nejsou naplněny důvody podle ustanovení § 104 s. ř. s. způsobující její nepřipustnost.

[7] Nejvyšší správní soud přezkoumal důvodnost kasační stížnosti v souladu s ustanovením § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů. Neshledal přitom vady podle § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti.

[8] Stěžovatelka ve své kasační stížnosti podřadila důvody podání kasační stížnosti pod ustanovení § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s. Pokud ovšem stěžovatelka kasační stížností napadá rozhodnutí o odmítnutí žaloby, z povahy věci pro ni přichází v úvahu

pokračování

pouze kasační důvod podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. spočívající v tvrzené nezákonnosti rozhodnutí o odmítnutí návrhu (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu č. j. 1 As 7/2004 - 47, ze dne 18. 3. 2004; všechna citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz), pod který je podřaditelná i námitka o nepřezkoumatelnosti takového rozhodnutí.

[9] Nejvyšší správní soud je v takovém případě v řízení o kasační stížnosti oprávněn zkoumat pouze to, zda rozhodnutí krajského soudu a důvody, o které se toto odmítavé rozhodnutí opírá, jsou v souladu se zákonem; jeho úkolem není věcně přezkoumávat, zda správní orgány v dané věci pochybily či nikoli. Nejvyšší správní soud tedy zdůrazňuje, že rozsah přezkumu rozhodnutí soudu v řízení o kasační stížnosti je vymezen povahou a obsahem přezkoumávaného rozhodnutí. Jestliže krajský soud žalobu odmítl a věc samu neposuzoval, může Nejvyšší správní soud v řízení o kasační stížnosti pouze přezkoumat, zda krajský soud správně posoudil podmínky pro odmítnutí žaloby, nemůže se však již zabývat námitkami týkajícími se „merita věci“, tedy toho, zda žaloba je důvodná (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 9. 2004, č. j. 1 Azs 24/2004 - 49; ze dne 21. 4. 2005, č. j. 3 Azs 33/2004 - 98; či ze dne 5. 1. 2006, č. j. 2 As 45/2005 - 65).

[10] Podle ustanovení § 78a odst. 1 stavebního zákona *„stavební úřad může uzavřít se žadatelem veřejnoprávní smlouvu o umístění stavby, o změně využití území a o změně vlivu užívání stavby na území, která nahradí územní rozhodnutí. Veřejnoprávní smlouvu nelze uzavřít v případě záměru, pro který bylo vydáno stanovisko k posouzení vlivů provedení záměru na životní prostředí.“* Podle ustanovení § 78a odst. 9 stavebního zákona *„veřejnoprávní smlouvu lze přezkoumat z moci úřední v přezkumném řízení podle správního řádu. Přezkumné řízení lze zahájit nejpozději do 1 roku od účinnosti veřejnoprávní smlouvy. Rozhodnutí ve věci v přezkumném řízení v prvním stupni nelze vydat po uplynutí 15 měsíců ode dne účinnosti veřejnoprávní smlouvy.“* Podle ustanovení § 165 odst. 1 správního řádu *„soulad veřejnoprávní smlouvy s právními předpisy lze přezkoumat z moci úřední. Strana veřejnoprávní smlouvy, která není správním orgánem, může dát podnět k provedení přezkumného řízení do 30 dnů ode dne, kdy se o důvodu zahájení přezkumného řízení dozvěděla.“* Podle ustanovení § 165 odst. 7 správního řádu *„není-li v odstavcích 1 až 6 stanoveno jinak, platí pro přezkoumání souladu veřejnoprávní smlouvy s právními předpisy obdobně ustanovení o přezkumném řízení s tím, že správní orgán není vázán lhůtami uvedenými v § 96 odst. 1 a § 97 odst. 2; při určení účinků rozhodnutí se přiměřeně použije ustanovení § 99.“*

[11] Z výše citovaných ustanovení stavebního zákona a správního řádu vyplývá, že i v případě přezkumu zákonnosti veřejnoprávní smlouvy se jedná o obdobný postup jako v případě přezkumu rozhodnutí správního orgánu dle § 94 a násl. správního řádu, zvláště když právní úprava přezkumu veřejnoprávní smlouvy na přezkumné řízení výslovně odkazuje – srov. ustanovení § 78a odst. 9 stavebního zákona a § 165 odst. 7 správního řádu.

[12] Nejvyšší správní soud v případě přezkumného řízení setrvale judikuje (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 2. 2008, č. j. 7 As 55/2007 - 71), že *„z konstrukce ustanovení § 94 správního řádu o přezkumném řízení je zřejmé, že se nejedná o řádný opravný prostředek, ale o zvláštní prostředek dozorčího práva, který byl svěřen do rukou*

správních orgánů a na který není právní nárok. V případě, že příslušný správní orgán dojde k závěru, že chybí důvod pro přezkoumání napadeného správního rozhodnutí (není důvodné podezření, že pravomocným nebo předběžně vykonatelným rozhodnutím byl porušen obecně závazný právní předpis), a podnět k zahájení přezkumného řízení učinil jiný subjekt než správní orgán, vyrozumí jej o tom, že neshledal důvod k zahájení přezkumného řízení. O tomto zjištění však správní orgán nevydává rozhodnutí, pouze sdělí tuto skutečnost s uvedením důvodu do 30 dnů podateli. Oznámení o nezahájení přezkumného řízení podle ustanovení § 94 správního řádu je tedy pouhým sdělením, nikoliv rozhodnutím. V tomto případě totiž není důvodu zasahovat do právní sféry účastníků správního řízení, protože jejich práva a povinnosti, změněné nebo vzniklé původním rozhodnutím, nejsou tímto sdělením dotčeny.“

[13] Ostatně také starší judikatura (srov. usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 12. 9. 1997, č. j. 7 A 179/95 - 17, usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 27. 2. 1998, č. j. 6 A 53/97 - 18) rovněž vyslovila, že správní akt, jímž je výsledek přezkoumání (tehdy v rámci přezkoumání rozhodnutí mimo odvolací řízení podle § 65 správního řádu z roku 1967) intimován účastníkovi, je pouhým sdělením úřadu straně, nikoliv rozhodnutím, a nelze ho proto úspěšně napadat správní žalobou.

[14] Nejvyšší správní soud nemá důvodu se od výše uvedených závěrů odchýlit ani v posuzované věci, a to i když se týká postupu správního orgánu při uzavření, resp. neuzavření veřejnoprávní smlouvy, protože soudně napadeným aktem je sdělení žalovaného, které bylo vydáno v rámci přezkumného řízení – srov. přiměřeně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2014, č. j. 3 Ads 117/2012 – 26.

[15] Nejvyšší správní soud se neztotožňuje s výtkami stěžovatelky, že je jí bráněno v přístupu k soudu. Pokud totiž trvá na svém stanovisku, že umístění předmětných staveb větrných elektráren je přípustné, nic ji nebrání zahájit řízení o umístění stavby podle ustanovení § 76 a násl. stavebního zákona, v rámci něhož bude mít garantována příslušná procesní práva, a to včetně přístupu k soudu za splnění zákonných podmínek. To, jestli je možné umístit větrné elektrárny na pozemcích v k. ú. Lipná dle jejího původního požadavku, proto může být podrobeno soudnímu přezkumu, ovšem za splnění příslušných podmínek, což se v daném případě podle názoru Nejvyššího správního soudu nestalo. Z dikce stavebního zákona (srov. ustanovení § 78a citovaného předpisu) nadto vyplývá, že stěžovatelka nemá zaručeno právo na uzavření veřejnoprávní smlouvy, neboť se jedná o alternativu k vydání klasického správního rozhodnutí v gesci správního orgánu. Nelze proto hovořit o tom, že by byla zkrácena na svých právech v tom smyslu, že by samotné neuzavření veřejnoprávní smlouvy nemohla přezkoumat správním soudem, protože zákon ji negarantuje právo na uzavření veřejnoprávní smlouvy.

[16] Nejvyšší správní soud v neposlední řadě musí korigovat závěry krajského soudu ohledně přípustnosti přezkumného řízení v daném případě – srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 1. 2006, č. j. 2 Afs 100/2005 – 106, usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu 14. 4. 2009, č. j. 8 Afs 15/2007 - 75. Nejvyšší správní soud souhlasí se stanoviskem krajského soudu, že sdělení správního orgánu o tom, že neuzavře se stěžovatelkou veřejnoprávní smlouvu, nelze přezkoumat podle § 165 správního řádu, neboť z logiky věci se v případě takového sdělení nejedná o veřejnoprávní smlouvu, na kterou předmětná právní úprava pamatuje. Nelze přímo postupovat ani podle ustanovení §

pokračování

94 správního řádu, neboť v případě sdělení správního orgánu o tom, že není možné uzavřít veřejnoprávní smlouvu, nejde ani o pravomocné rozhodnutí ve smyslu § 67 správního řádu, které by bylo možno přezkoumat správním orgánem z moci úřední (v případě, kdy by správní orgán pochyboval o tom, že takové pravomocné rozhodnutí je v souladu s právními předpisy). Na sdělení správního orgánu je aplikovatelná právní úprava části čtvrté správního řádu dopadající na vyjádření, osvědčení a sdělení, a to včetně § 156 odst. 2 správního řádu upravujícího možnost přezkumu takového sdělení. Podle tohoto ustanovení „*Vyjádření, osvědčení nebo sdělení správního orgánu, které je v rozporu s právními předpisy a které nelze opravit podle odstavce 1, zruší usnesením správní orgán, který je vydal nebo učinil, a to s účinky ode dne, kdy bylo zrušované vyjádření nebo osvědčení vydáno anebo sdělení učiněno, nestanoví-li zákon jiný postup; takové usnesení lze vydat po dobu, po kterou trvají účinky vyjádření, osvědčení nebo sdělení. Na tento postup se přiměřeně použijí ustanovení hlavy IX části druhé o přezkumném řízení.*“ Není proto správný závěr krajského soudu, podle něhož je zcela vyloučeno přezkumné řízení, jehož předmětem by bylo sdělení správního orgánu o tom, že neuzavře veřejnoprávní smlouvu. Protože toto pochybení nemělo vliv na správný závěr krajského soudu o tom, že je nutné žalobu ze dne 6. 8. 2014 odmítnout, Nejvyšší správní soud jej pouze korigoval.

III.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

[17] Na základě výše uvedených důvodů dospěl Nejvyšší správní soud po přezkoumání napadeného usnesení Krajského soudu v Ostravě – pobočka v Olomouci k závěru, že nebyl naplněn tvrzený důvod podání kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., za použití ustanovení § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s. Kasační stížnost proto není důvodná a Nejvyšší správní soud ji podle § 110 odst. 1 poslední věty s. ř. s. zamítl.

[18] O nákladech řízení rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 a 7 s. ř. s. ve spojení s ustanovením § 120 s. ř. s. Stěžovatelka nebyla ve věci procesně úspěšná, proto nárok na náhradu nákladů řízení nemá; žalovanému náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly, proto mu Nejvyšší správní soud právo na náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 5. prosince 2014

JUDr. Dagmar Nygrínová
předsedkyně senátu